

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Wahl István (felperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Dulin György (alperesi képviselő címe) ügyvéd által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kölcsön megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2010. szeptember 30. napján meghozott 27.P.25.613/2009/14. számú ítélete ellen az alperes részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg alperes által fizetendő perköltség vonatkozásában részben megváltoztatja és annak összegét 727.500 (hétszázhuszonhétezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 281.250 (kétszáznyolcvanegyezer-kétszázötven) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kölcsön jogcímén kötelezze az alperest 9.000.000 forint tőke, valamint ezen összeg után 2004. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá 6.000.000 forint tőke után a 2003. december 31-től 2004. december 2-ig járó törvényes mértékű késedelmi kamat és perköltség megfizetésére.

Tényként adta elő, hogy 2003. szeptember 26-án 15.000.000 forint kölcsönt nyújtott az alperes részére azzal, hogy azt 2003. december 31. napjáig fizetheti vissza kamatmentesen. A megállapodásukat írásba foglalták. 2004. december 2-án az

alperes 6.000.000 forintot visszafizetett, az ezt meghaladó kötelezettségét azonban felhívás ellenére sem teljesítette.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult.

Előadta, hogy kölcsönszerződés nem jött létre a felek között, valójában a **G... Kft.** tagjai és a felperes állapodtak meg egymással. Ennek a lényege az volt, hogy a felperes 15.000.000 forintért 10 %-os üzletrészt vásárol a cégben, utóbb ezzel az összeggel történik a leendő törzstőkeemelés során a 10 %-os üzletrész névértéken történő lejegyzése is, továbbá a tagok felé az üzletrészüik mértékének csökkenése miatti pénzbeli megváltás, kompenzáció rendezése. Az írásba foglalt kölcsönszerződés ebből következően színlelt és egy komplex megállapodást leplez. A Ptk. 207. §-ának (6) bekezdése alapján a színlelt szerződés semmis, a jogviszonyt a leplezett megállapodás alapján kell megítélni. A megállapodás teljesült, mert a 10 %-os üzletrészt a felperes megkapta a 15.000.000 forint ellenértékéért, így a kereseti kérelme megalapozatlan.

Az alperes tényként állította, hogy 2003-ban a **G... Kft-nek** tagja és ügyvezetője volt. A cégjegyzék szerint rajta kívül üzletrésszel rendelkezett még **K. Gy., H. Gy. és S. J..** Ezt meghaladóan egy 2000. május 11-i megállapodás alapján **M. G.** mint csendestárs is részt vett a társaság működésében figyelemmel arra, hogy az alperesi üzletrész 1/3-át megvásárolta. A felperes 2003 júniusától a társaság alkalmazásában állt és a cég részére szükséges tőkebevonás kapcsán merült fel a neve. A tagok megállapodtak vele, hogy összesen 10 %-os üzletrészt vásárol tőlük névérték felett, 15.000.000 forintért. A későbbiekben, a törzstőke-emelés során kerül sor az üzletrészének a nevesítésére, addig biztosíték céljából egy kölcsönszerződést írnak alá. Az alperes előadta: az általa átvett összeget tagi kölcsönként azonnal továbbutalta a társaság részére. Végül a tőkeemelésre csak 2004 novemberében került sor, de az addig tartó időszakban a felperes már a társaság teljes jogú tagjaként vett részt az ügyintézésben. A tőkeemelés során a társaság jegyzett tőkéje 110.000.000 forintra nőtt. Ebből 11.000.000 forintnyi üzletrészt a felperes jegyzett le. Ilyen módon megvalósult a 2003-as megállapodás, amely a 10 %-os üzletrész megszerzésére irányult. Figyelemmel arra, hogy a 11.000.000 forintot a felperesnek kellett a társaság számlájára átutalni, az ehhez szükséges - a felperes rendelkezésére álló 5.000.000 forinton felüli - 6.000.000 forintot az alperesi saját számláról utalta át a felperes számlájára. A korábban befizetett 15.000.000 forintból így fennmaradó 9.000.000 forintot a tagok között elosztotta annak ellentételezéseként, hogy a törzstőke emelése folytán valamennyiük üzletrészének a mértéke csökkent. 2008 júliusában a társaság felszámolás alá került, és vélhetően a felperes a meg nem térülő üzleti befektetése miatt érvényesített igényt kölcsön jogcímén.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 9.000.000 forint tőkét, valamint annak 2004. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, továbbá fizessen meg 6.000.000 forint tőke után 2004. január 1. napjától 2004. december 1. napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon

érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot, valamint 1.102.500 forint perköltséget.

A tényállást a keresettel egyezően állapította meg. Rögzítette, hogy a felek között a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdése alapján kölcsönszerződés jött létre. A pénz átvételét az alperes nem vitatta, egyedül az összeg rendeltetése volt vitás a felek között. Az ellenkérelemben foglaltakra tekintettel a Ptk. 207. §-ának (5) és (6) bekezdése alapján azt vizsgálta, hogy a kölcsönszerződés leplezett-e valamely más, az alperes által hivatkozott szerződést figyelemmel arra, hogy a színlelésnek kétoldalú, valamennyi ügyletkötő fél tudatos akarátának megfelelő magatartásnak kell lennie.

Rögzítette, hogy a meghallgatott tanúk közül **S. J.** és **M. G.** szerint a felperes által kifizetett 15.000.000 forint az általa megvásárolni kívánt üzletrész ellenértéke volt. Vallomásukat azonban nem lehetett figyelembe venni, mert a saját üzletrészüket ellenértékét a társaságtól, illetve az alperestől visszakapták, ezt meghaladóan korábban szoros üzleti kapcsolatban álltak az alperessel, így nem tekinthetők elfogulatlanoknak. A felperes által csatolt okirat, amely a kölcsönszerződést foglalja magában, üzletrész adásvételére vonatkozó hivatkozást nem tartalmaz; ennek alapján megállapítható, hogy a szerződés két magánszemély között jött létre. Ezt támasztja alá az is, hogy a felperes az alperes számlájára utalt és az alperes is a saját számlájáról utalt vissza 6.000.000 forintot. Az ügyletet életszerűvé teszi, hogy a kölcsön visszafizetésére viszonylag rövid határidőt állapítottak meg a felek. Amennyiben tényleg üzletrész-adásvétel lett volna a cél, akkor az erre irányuló szerződés írásba foglalásának nem lett volna akadálya. Ezt meghaladóan **J. L-nénak**, a társaság könyvelőjének előadása szerint előfordult, hogy az alperes a cégbe kért kölcsönt, és ő volt a garancia, hogy azt mindenki visszakapja. Az alperes a szerződés színleltségét nem tudta bizonyítani, ahogy azt sem, hogy a felperes 20.000.000 forintért vásárolt volna üzletrészt a társaságban. Ezek alátámasztására az általa csatolt iratok közvetetten sem voltak alkalmasak figyelemmel arra, hogy azok kívülálló személyek között jöttek létre. A felperes annak is magyarázatát adta, hogy miért négy és fél év után igényelte vissza a kölcsönt, elmondta ugyanis, hogy a kft. tagjaként szóban már korábban kérte az alperestől a törlesztést.

A tanúként megidézett **K. Gy.** meghallgatását az elsőfokú bíróság mellőzte, mert elfogultnak vallotta magát, és az indítványt előterjesztő felperes a tárgyaláson maga sem kérte a meghallgatását. Mellőzte továbbá a társaság korábbi jogi képviselőinek a meghallgatását tekintettel arra, hogy az alperes a társaság taggyűlésein, fontosabb stratégiai megbeszélésein elhangzottakra, a társaság tőkeemeléssel kapcsolatos dokumentumaira, illetve arra vonatkozóan kérte a megidézésüket, hogy a felperes 2003-2004. évben tagja volt a társaságnak. Mindezen adatok azonban a cégiratokból megállapíthatók, továbbá a per megítélése szempontjából irrelevánsak. Hasonlóképpen nincs jelentősége a meghallgatásuknak azon körülményre nézve, hogy a felperes formálisan ugyan nem volt tagja 2004. november 22. napját megelőzően a társaságnak, azonban az informális döntésekben résztvett.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes perköltségének a megfizetésére, amelynek körében az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja alapján

állapította meg 450.000 forint + áfa összegben. Ezt meghaladóan a perköltség tartalmazza még a felperes által lerótt 540.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amely elsődlegesen annak megváltoztatására és a kereset elutasítására, másodlagosan a hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára való utasítására irányult.

Kifogásolta, hogy **S. J.** és **M. G.** tanúk vallomását az elsőfokú bíróság teljes egészében figyelmen kívül hagyta elfogultság miatt. A tanúk ugyanakkor a társaság tagjaként tisztában voltak az ügylet lényegével, az ő üzletrészeiknek egy hányadából szerezte a felperes a saját üzletrészét, **S. J.** pedig ott is volt a 2003. szeptemberi megállapodás megkötésénél. Alaptalanul hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság a felszámoló által megküldött 2004. május 13-i taggyűlési jegyzőkönyvet is, amelyből kiderül, hogy a felperes nem az általa előadottak szerint 2004 novemberében lett a társaság tagja, hanem már 2004. január 1-jével. Ez pedig megdönti azon előadást, hogy a kölcsönnek nem volt köze az üzletrész megszerzéséhez. A 2003 szeptemberében kifizetett összeg azért nem került visszafizetésre, mert az üzletrész vételárába számították be a felek. Ha ez nem így lett volna, a felperesnek igazolni kellene, hogy a 2004. január 1-i üzletrészszerzésének az ellenértéke hogyan került rendezésre.

Megalapozatlanul mellőzte az elsőfokú bíróság a felajánlott további tanúbizonyítási indítványt. A cég jogi képviseletét a perbeli időszakban dr. **Zs. M.**, 2004 augusztusától pedig dr. **K. E.** látta el, akik jelen voltak a társaság taggyűlésein, fontosabb stratégiai megbeszélésein. Dr. **K. E.** szerkesztette és ellenjegyezte a 2004. novemberi tőkeemeléssel kapcsolatos dokumentumokat. Az elsőfokú bíróság ítéletében azokat a kérdéseket minősítette irrelevánsnak, amelyekkel bizonyítani kívánta, hogy nem kölcsönszerződés jött létre. Így okirati bizonyítékokat csatolt annak megdöntésére, hogy a cégbíróság részére benyújtott adatokkal szemben a társaság tagjai más megállapodásokat kötöttek. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság az okiratokkal igazolt pénzmozgásokat is. Hangsúlyozta az alperes, hogy 2004. december 1-jén 17.000.000 forintot visszautalt a gazdasági társaság a részére, ebből december 2-án 6.000.000 forint a felperes, 3.000.000 forint pedig **J. L-né** részére került átutalásra. Ugyanazon a napon a társaság többi tagja is különböző összegeket kapott. Mindezekből az következik, hogy a felperestől származó, a társaság részére továbbutalt összeg 2004 decemberében részben visszakerült a felpereshez, részben a többi tag kapott belőle. A felperes a perben maga is elismerte, hogy a banki kivonatokon szereplő kölcsön jogcím nem valós, amögött a törzstőke emelése rejlik, ez pedig lényegében az alperesi érvelés elfogadását jelenti. Utalt az alperes arra, hogy **J. L-né** tagságának legalizálása is - a felpereshez hasonlóan - úgy történt, hogy a már ténylegesen birtokolt üzletrész névértékét visszautalta a részére, így mentesült ezen összeg újbóli megfizetése alól.

Kifogásolta még az alperes, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ba ütköző módon hivatalból rendelt el bizonyítást **K. Gy.** és **J. L-né** meghallgatására vonatkozóan.

Figyelman kívül hagyta továbbá a felperes által szerzett üzletrész vételárát. Ebben a körben kiemelte, hogy **J. L-né**, a társaság könyvelője szerint a társaság 2005 körül élte a fénykorát. **M. G.** 2000-ben a névérték háromszorosáért szerezte meg az üzletrészt, **S. J.** pedig 2002-ben szintén emelt áron vásárolta meg a sajátját. 2003-ban **J. L-né** a 2.500.000 forintos üzletrészt 7.500.000 forintért vette meg. Mindezekből az következik, hogy a felperes sem szerezhette névértéken. Az e feletti rész volt a per tárgyát képező 9.000.000 forint, ami szétosztásra került a társaság tagjai között. Utalt arra, hogy a felperes az üzletrésze névérték feletti szerzését közvetve maga is elismerte.

A felperes előadása ezen kívül ellentmondásos volt. Tagadta **M. G.** tagsági jogviszonyát, miközben azt egyértelműen igazolta a **M. G.**ral kötött és csatolt megállapodás, a 2004. májusi taggyűlési jegyzőkönyv, továbbá **S. J.** tanúvallomása. Úgy nyilatkozott, hogy a 6.000.000 forintot 2004 novemberében a törzstőke hozzájárulása emeléseként kapta, így viszont nem volt magyarázat arra, hogy miért szállította le emiatt a kölcsön jogcímén előterjesztett keresetét. Nem értékelte az elsőfokú bíróság azt sem, hogy a 2004. május 13-i taggyűlési jegyzőkönyv szerint a felperes az üzletrészt 2004. január 1-jén szerezte meg, a perben azonban mindvégig ezzel ellentétesen nyilatkozott. Nem vette figyelembe, hogy a felperes több esetben elismerte, hogy a társaságnak kusza pénzügyi dolgai voltak, továbbá annak életszerűtlenségét sem, hogy a 15.000.000 forintos kölcsönt minden fedezet nélkül nyújtotta és négy és fél éven keresztül nem követelte vissza. **J. L-né** tanúvallomását úgy fogadta el, hogy az több pontban is ellentmondásos volt.

Vitatta az alperes a fellebbezésében a felperes részére megítélt perköltség összegét is. Utalt arra, hogy a felperes eredetileg 15.000.000 forint iránt terjesztette elő a keresetét, amelyet 6.000.000 forinttal leszállított. Erre tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a részleges pernyertesség szabályait kellett volna alkalmaznia az elsőfokú bíróságnak, hiszen ezen 6.000.000 forint erejéig pernyertesnek tekinthető.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság dr. **Zs. M.**t és **K. E.**et tanúként hallgassa meg figyelemmel arra, hogy idézésüket már az elsőfokú eljárásban kérte, de ezt az elsőfokú bíróság alapos ok nélkül mellőzte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult lényegében annak helyes indokai alapján.

Hangsúlyozta, hogy nem lehet színlelt a szerződés, mert az akarata kétséget kizáróan kölcsön adására irányult. A megállapodás két magánszemély között jött létre, a pénzmozgás a saját magánszámláik között történt, annak pedig nincs jelentősége, hogy az alperes az összeget ténylegesen a társaság üzleti tevékenységébe fektette. A tanúként meghallgatott **J. L-né** a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét alátámasztotta. Ő volt az egyetlen, aki értékelhető vallomást tehetett az ügyben, hiszen a feleken és **K. Gy-ön** kívül kizárólag ő tudott nyilatkozni a felek szerződéskötési szándékára vonatkozóan. Állította, hogy a törzstőkeemelés során vált a társaság tagjává. Az alperes sem vitatta korábban, hogy erre 2004 novemberében került sor, és a jogügylet a kölcsönszerződéstől független volt. Az alperes által csatolt okiratok más személyek közötti üzletrész-adásvételre irányuló szerződések, nem pedig kölcsönszerződések voltak, ezért

irrelevánsak a kereset szempontjából. Az alperes sem tudott magyarázatot adni, hogy miért kizárólag vele kötött kölcsönszerződést, amikor más tagok esetében üzletrész-adásvétel történt. A társaság jogi képviselői sem a kölcsönszerződés megszerkesztésében, sem annak ellenjegyzésében nem vettek részt, így annak tartalmáról, a felek szándékáról az ügy szempontjából lényeges nyilatkozatot nem tudtak tenni, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a meghallgatásukat mellőzte. A vallomást tevő **S. J.** a kölcsönszerződés aláírásakor nem volt jelen, így a felek szerződéskötési szándékáról nyilatkozni nem tudott. Ezt meghaladóan a tanú maga is elismerte, hogy az alperesnek mint magánszemélynek több alkalommal adott kölcsönt. Nem hagyható figyelmen kívül az sem, hogy az üzletrészét az alperes megvásárolta, így a felszámolási eljárás során nem veszítette el a befektetett pénzét, ezért elfogulatlan vallomást nem tehetett. **M. G.** maga is elismerte, hogy az idézés kézhezvételét követően felkereste az alperest, az ügyet vele átbeszélte, az iratokat átnézte. Mindezek alapján az alperes a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltakkal szemben nem tudta bizonyítani, hogy az általa állított színlelt szerződés megkötésére került volna sor. Megalapozatlanul hivatkozott arra is, hogy helytelenül döntött az elsőfokú bíróság a perköltség viseléséről figyelemmel arra, hogy annak összegét a 9.000.000 forintra leszállított kereseti kérelem alapulvételével határozta meg. Ez egyértelműen megállapítható abból, hogy 540.000 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte az alperest. Hivatalbéli bizonyítás pedig nem történt, hiszen az ügyleti tanúk megidézését önállóan, az elsőfokú bíróságtól függetlenül kérte.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül.

A fellebbezés a per főtárgya tekintetében alaptalan, a perköltségre vonatkozó részében alapos.

Az ítéltábla az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmet nem látta megalapozottnak. Az elsőfokú bíróság valóban túllépte a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében foglalt, a bizonyítás körében fennálló tájékoztatási kötelezettsége körét, amikor kifejezetten megjelölte azon személyek nevét, akik tanúkénti meghallgatását a „perbeli szerződés elbírálása körében szükségesnek” tartotta. Hivatalból bizonyítást azonban nem folytatott, mert a tanúk meghallgatására a felperes indítványa alapján került sor. Ilyen módon nem követett el olyan lényeges eljárási szabálysértést, amely miatt a tárgyalás megismétlése, illetve kiegészítése lenne szükséges a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése értelmében, ezért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet érdemben vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, a per főtárgya tekintetében hozott érdemi döntésével az ítéltábla egyetért, annak indokolását azonban kiegészíti, illetőleg pontosítja az alábbiak szerint.

A felperes a keresetét kölcsönszerződés teljesítése címén terjesztette elő, és bizonyítékként csatolta a teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt megállapodást,

mely szerint az alperes az abban rögzített - a Ptk. 523. § (1) bekezdésének megfelelő - nyilatkozatot megtette.

Az alperes védekezése szerint a kölcsönszerződés színlelt és egy olyan komplex megállapodást leplez, amelynek révén a felperes ellenérték fejében üzletrészt szerzett a G... Kft-ben. Az üzletrész-adásvételi szerződés alapján a felperes által fizetendő forgalmi érték (15.000.000 forint) része az a 9.000.000 forint, amely a per tárgyát képezi.

Az ellenkérelemben foglaltak alapján az alperest terhelte annak a bizonyítása, hogy az általa megjelölt leplezett szerződés mikor, mely felek között és milyen tartalommal jött létre. Nyilatkozata szerint az adásvételre 2003-ban került sor a felperes és a kft. más tulajdonosai között. Nem jelölte meg azonban, hogy konkrétan mekkora üzletrészekre és milyen vételáron kötöttek szerződést, vagyis az üzletrész-adásvétel lényeges tartalmi elemeire ténybeli előadást nem tett és ebben a körben bizonyítékot sem terjesztett elő. Az alperes személyes meghallgatása során egyértelmű ellentmondásba került az érdemi ellenkérelmében foglaltakkal. Elmondása szerint ugyanis abban állapodtak meg a felperessel, hogy az üzletrésze megszerzését tőkeemeléssel valósítják meg. Azért nem adásvételi szerződést kötöttek, mert nem volt biztos, hogy a tulajdonostársak elfogadják a felperes személyét. Állította ugyanakkor, hogy nem ketten kötöttek szerződést, mindenki tudott róla (8. jegyzőkönyv 8-9. old.).

A Ptk. 205. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint a szerződés a felek akaratának kölcsönös és egybehangzó kifejezésével jön létre. Ennek értelmében amennyiben a hivatkozott tulajdonostársak csak tudomással bírtak a történésekről, az önmagában a szerződés létrejöttének megállapításához nem elég. Az alperes által előadottak szerint a gazdasági társaság más tagjainak a felperessel kapcsolatban szerződési akarata nem volt.

A másodfokú tárgyaláson az alperes megerősítette a fentieket azon nyilatkozatával, miszerint közte és a felperes között jött létre szóbeli megállapodás arról, hogy amennyiben a felperes befizeti a 15.000.000 forintot, akkor a későbbiekben 10 %-os üzletrészt fog szerezni. Az alperes személyesen előadta: a felperes az egyes tagokkal nem kötött üzletrész-adásvételi szerződést (Pf.4. jegyzőkönyv 4-5. old.). Mindezekre tekintettel az alperes nem tudta bizonyítani, sőt maga cáfolta azt, hogy a 2003. szeptember 23-án teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt kölcsönszerződés adásvételt leplez. Személyes előadásaiból ezzel szemben az következik, hogy a 2003. évi pénzáradáskor csak ígéretet tett a felperes felé a taggá válásra, de tényleges üzletrész-átruházásra nem került sor. A pénzáadás mintegy bizonyítékaként született a kölcsönszerződés, ami ekképpen valójában más szerződést nem leplezett, csak a 15.000.000 forint átadását igazolta. Nem értékelhető tényként az a másodfokú tárgyaláson tett alperesi előadás, miszerint az ő szemében a felperes már 2003-ban tag lett, hiszen rendelkezésre bocsátotta a pénzt. Ellenérték (vételár) fejében ugyanis kívülálló személy csak akkor válhatott volna a Kft. tagjává, ha az üzletrészek felosztása és átruházása a javára ténylegesen megtörténik (1997. évi CXIV. törvény - régi Gt. - 140. § (1) bekezdés, 134. §, 138. §). Ezzel szemben a peradatok alapján tény, hogy a felperes

11.000.000 forint befizetésével törzstőkeemelés útján lett a gazdasági társaság tagja.

A különbségtételnek azért van jelentősége, mert ellenszolgáltatásként forgalmi érték megfizetésére nyilvánvalóan csak akkor kerülhet sor, ha valaki névértéken felül üzletrészt vásárol. A törzstőke felemelésére az akkor hatályos, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXLIV. tv. 161-165. §-ában foglaltak szerint vagy új vagyoni szolgáltatások nyújtásával - új törzsbetétek befizetésével, illetve nem pénzbeli vagyoni szolgáltatással - vagy a törzstőkén felüli vagyonból történő emelés útján kerülhet sor. Kívülálló személy törzstőkeemeléssel csak új törzsbetét befizetése (szolgáltatása) által válhat taggá, ez pedig a további tagok üzletrészenek értékét nem csökkenti. Mivel pedig a közhiteles cégnyilvántartás adatai és az alperes személyes előadása szerint a felperes a törzstőke felemelése útján lett a cég tulajdonosa, ezért forgalmi érték (vételár) elszámolására nem nyílik lehetőség. A felperes által követelt 9.000.000 forint így nem lehet a megszerzett üzletrész ellenértéke, vagyis az üzletrész vételére irányuló leplezett szerződés tárgya.

Mindezekre figyelemmel az ellenkérelem alátámasztására irányuló további bizonyítást - az alperes személyes előadására tekintettel - az ítéletábra sem találta indokoltnak, ezért a megjelölt tanúk idézését mellőzte. Oszítja ugyanakkor az ítéletábra az alperes álláspontját abban a körben, hogy az elsőfokú bíróság megalapozatlanul zárta ki a bizonyítékok közül **S. J.** és **M. G.** tanúvallomását, mert elfogultságuk nem volt megállapítható. Az ő előadásuk sem támasztja alá azonban az alperes személyes előadásával szemben azt, hogy üzletrész-adásvételi szerződés megkötésére került sor. Hasonlóképpen nem elégséges ennek alátámasztására az átutalásokat igazoló bankszámlakivonat sem figyelemmel arra, hogy az a kifizetések jogcímét és jogosságát nem bizonyítja. Megjegyzi még az ítéletábra, hogy a becsatolt bankszámlakivonatok szerint nem is minden tag kapott a megjelölt összegből és az átutalások végösszege sem egyezik meg a perben követelt 9.000.000 forinttal.

Mindezek alapján a per főtárgya tekintetében az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemi döntését helybenhagyta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

A perköltség vonatkozásában azonban egyetértett a fellebbezésben előadottakkal. Az elsőfokú bíróság ugyanis valóban nem értékelte a Pp. 81. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, hogy a felperes 6.000.000 forint tekintetében pervesztes lett. Az alperes a 9.000.000 forint és a 6.000.000 forint után megállapítható ügyvédi munkadíj különbözetének a megfizetésére köteles, ezért az ítéletábra az általa fizetendő elsőfokú perköltség összegét ennek megfelelően leszállította.

A per főtárgya tekintetében eredménytelen fellebbezés miatt az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes részére megfizetni a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5), (6) bekezdése alapján a másodfokú eljárás kisebb munkaterhére tekintettel mérsékelt összegben megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Budapest, 2011. április 6.

. Szabó Klára s.k.
a tanács elnöke

. Sándor Ottó s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: